

Találkozni valakivel. Mint semmiből jött szó, kép, hang, jel. Mint absztrakt festmény a csupasz falon, oda nem illő, kívülálló, más élet.

Találkozni valakivel és néma csendben merengve dobálni a szavakat, azokat a nagyokat.

Hangosan vitatkozni az aggyal, szívvel barátságot kötve elfelejteni a felelősséget, és a mulandó élet örök titkát, száz év keresés után, megtalálni újra, sokadszorra.

Találkozni valakivel és tétovázni benne. Tévedni a véletlenben, tévedni a biztosban, hibákat halmozni a jó követeként, bízni a sorsban és ráhagyni az összes felelősséget.

Találkozni valakivel és akarni a kikerülhetetlen kudarcot. Látni a jövőt, látni negatív hatását, látni a következményeit és nem tenni ellene semmit sem. Nem megelőzni a rosszat, hanem küzdeni a pillanatnyi jóért. Nem „boldog leszek majd, ha...”, hanem „boldog akarok most lenni!”.

Találkozni valakivel és ihletet kapni, életet meríteni a norma szerinti borzalmasból, utána örömmel kelni reggel és dúdolva aludni el, nem foglalkozni azzal, hogy nem örök.

Találkozni valakivel, mint semmiből jött szó, kép, hang, jel és kertelés, köret nélkül, a hangos csendben, papírra írt bölcsességek falai között, a szomszédban szunnyadó majdnem-múlt mellett, abban a percben, fülbe suttogni a pillanatnyi reménysugarat: szeretlek.